

Čarodějnice školou povíme

Hvězda
splněných přání

Jile Murphyová

Jill Murphyová

Čarodějnice
škola povíme

Hvězda
splněných přání

Majitelem této knížky je

Copyright © 2013 by Jill Murphy

Cover Illustration © Jill Murphy, 2013

Illustrations © Jill Murphy, 2013

Translation © Michaela Tychtlová, 2014

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-961-6

KAPITOLA PRVNÍ

BYL PRVNÍ den zimního pololetí a i přes veškeré úsilí žákyň Akademie slečny Krákavé jim mračna a bičující víchr bránily dorazit do školy včas. Jejich pláště se větrem vzdouvaly a obracely, pleskaly je do obličeje jako mokré utěrky. Většina starších žákyň, ačkoli se od nich už očekávalo, že bez ohledu na okolnosti zvládnou kočky udržet sedět na košťatech, to vzdala a nacpala kočky do košíků, kde byly v bezpečí.

Mildred Virvátová, která rozhodně nepatřila k nejlepším letkyním na škole, se snažila, aby Mourek (její nervózní mourovatý kocourek) zůstal sedět na koštěti pro případ, že by někdo sledoval její přistání. Mourka nacpala dozadu mezi sebe a pytel s knihami a cítila, jak do ní skrz spodní prádlo zařal drápky, zatímco její plášť divoce vlál ve větru a třepotal se jí nad hlavou.

„Au!“ zakřičela. „Mourku, uklidni se, už tam skoro jsme. Ještě chvíli vydrž. JAU!“

Nemyslela jsem tím *doslova*, aby ses držel!
AU! JAU!“

Mildred udělala dobře, když byla opatrná. Někdo se opravdu *díval*. Slečna Krákavá, laskavá ředitelka, a slečna Metlová, její hrůzu nahánějící zástupkyně, se potají dívaly z okna školy, jak se dívky kymácejí nebo naopak prudce sviští (podle poryvů větru) přes zeď na školní dvůr.

„Viděla jste to, slečno Metlová?“ vykřikla slečna Krákavá. „Kočka Mildred Virvátové jako jediné ze starších žákyň sedí na koštěti, jak předepisuje školní řád.“

„Hmmm,“ řekla slečna Metlová. „Slečno Krákavá, moc bych se neradovala. Jsem si jistá, že nebude trvat dlouho a způsobí nějakou menší katastrofu. Jako obvykle.“

„Ale, ale, slečno Metlová,“ vyčínila jí slečna Krákavá. Dnes je první školní den a musíme věřit, že vše bude v pořádku. A to i když uvažujeme o jedné z našich nejméně šikovných žákyň!“

Venku u hradní zdi se slečna Rozverná a slečna Bedněná choulily pod obrovským deštníkem, z něhož crčela voda, a instruovaly žákyně, že si mají své volně se potulující kočky uložit do košíků, odložit věci v šatnách a jít rovnou do Velkého sálu, poněvadž bylo příliš velké mokro, než aby se shromáždění mohlo konat na školním dvoře. Žákyně prvního ročníku (které se Mildred a jejím kamarádkám

zdály být rok od roku menší) přišly jako obvykle po svých, a když vešly do školy připomínající vězení a uslyšely za sebou zabouchnout bránu, vypadaly schlíplé a vystrašeně.

K dovršení hororu, který letící žákyně zažívaly, byl školní dvůr samá kaluž, takže sotva si oddechly, že konečně přistávají, byla veškerá úleva tatam a dívky začaly střídavě klesat a zase se vznášet a přitom se zoufale snažily nepřistát ve vodě. Jedna z prvních pouček pro řízení koštěte totiž zněla, že košťata se mohou zničehonic zastavit, pokud se dostanou do blízkosti velkého množství vody. Poslední, co by si kdokoli přál, bylo hned první den vletět do louže.

Mildred potěšilo, že bezpečně přistála v dostatečné vzdálenosti od hluboké louže. Seskočila z koštěte a poručila mu, aby se vznášelo a přitom na ni čekalo. Pak se otočila a drápek po drápku sundala Mourka, který se jí pod pláštěm držel jako klíště. Strčila ho

zpátky na koště vedle pytle s knihami právě včas, aby ještě zachytila svou nejlepší kamarádku Maud, která se v bezpečí dostala přes zed', ale teď mířila rovnou do jezírka z dešťové vody na kraji dvora. Maud se totiž při přistávání zamotala do pláště a Mildred se podařilo zachytit ji na poslední chvíli.

„Maud, stůj!“ zaječela Mildred. Jednou rukou ji přitom prudce chytila kolem pasu a druhou se snažila zkrotit její koště. „Řekni mu, ať se zastaví, nebo skončíš v obrovské kaluži!“

„Koště, stůj!“ zavřeštěla Maud, sundala si plášť z hlavy a objala kamarádku. „Díkybohu, Mil, že jsi tu. Zachránila jsi mi život!“

Bohužel ale nebyly dost rychlé, aby zachránily i kamarádku Enid, která se střemhlav

zřítíla rovnou do jezírka, jemuž se Maud podařilo jen tak tak vyhnout.

„Ale ne!“ vykřikla Enid, když za ní vystříkl gejzír vody, jak přistála do hromady ze zavazadel a košíků na kočky a její plášť se snesl do louže. „Všechno je zničené, jen se na to podívejte!“

Enidina kočka, která byla uvězněna v košíku, mňoukala jako o život, jak se jí tlapky nořily do vody. Koště plavalo po hladině a vypadalo, že už ze sebe nikdy žádné kouzlo nedostane, a Enid, i když se snažila se uklidnit, propukla v pláč. Mildred a Maud jí pomohly vstát a její zavazadla vytáhly z obrovské louže, jak nejrychleji dovedly.

„Nic se nestalo, Enid,“ ujišťovala ji Maud a přitom ždímalala lem jejího promočeného pláště. „Není to tak hrozné, jak to vypadá. Až koště uschne, bude v pořádku.“

„Hej, vy dvě!“ vykřikla najednou Mildred. „Mám radost, že vás zase vidím!“ Roz-

hodila rukama a tři nejlepší kamarádky se objaly a poskočily radostí, že jsou zase spolu a že před sebou mají dlouhé zimní pololetí, které může přinést cokoli.

KAPITOLA DRUHÁ

ILDRED SE potají radovala, že právě *ona* nepatří mezi ty, ze kterých při stoupání ze šaten do Velkého sálu teče voda. Obvykle to totiž byla Mildred, kdo ke slečně Krákavé přicházel první a většinou za dramatických okolností. A tak byla neskonale vděčná za své hladké přistání, zvláště před všemi mladšími žákyněmi, které ve vichřici poletovaly kolem dvora jako pomatené.

„Myslíš, že se někdo díval?“ zeptala se Enid úzkostlivě a ždímalala přitom poslední kapky vody ze svého dlouhého copu.

„Po pravdě řečeno si myslím, že je to jedno,“ odpověděla Maud mile. „Do kaluží jsme padaly všechny, hlavně ty mladší, a hned na začátku pololetí nás přece nemůžou nechat všechny po škole!“

„Maud má pravdu,“ souhlasila Mildred, která se v té neobvyklé situaci, kdy sama utěšovala někoho jiného, cítila šťastná. „*Nemůžeme* za to, že škola stojí na vrcholku hory. Počasí tu skoro vždycky předvádí něco příšer-

ného. Pamatujete jednou tu vichřici v první den letního pololetí?“

„A byl to den jako dneska,“ pokračovala Maud, „když Mildred ze špičky borovice za školní branou sundávala svoji želvu. Kroupy a déšť k téhle škole prostě patří, Enid, a zejména první den se ti nikdo nemůže posmívat.“

„Nevšimly jste si na dvoře něčeho zvláštního?“ zeptala se Mildred, aby změnila téma. „Všechny jsme měly co dělat, abychom nenabouraly, že jsem tomu nevěnovala až tak velkou pozornost.“

„Ani ne,“ řekla Maud. „Všechno vypadalo jako jindy. Co jsi viděla?“

„Nebyla tam slečna Zdatná,“ pokračovala Mildred. „Při příletu ji přece vždycky vidíme jako první, jak tam stojí ve svém cvičebním úboru, všem rozkazuje a řídí nově příchozí. Tentokrát tam byla jen slečna Rozverná a Bedna.“ (Bedna byla přezdívka, kterou dívky pojmenovaly slečnu Bedněnou, učitelku umění.)

„Možná jí není dobře,“ přemýšlela Enid, „nebo šla do důchodu. Už vypadala docela staře.“

„Všechny vypadají docela staře,“ poznamenala Mildred. „Nemyslím, že slečna Zdatná je starší než ostatní. Stejně vlastně nezáleží na tom, *kde* je. Máme ji jen třikrát nebo čtyřikrát týdně na tělocvik. Všechny ty sestavy na košťatech a přespolní běhy, no fuj!“

„Možná na tělocvik dostaneme novou učitelku,“ napadlo Enid.

„Nová by mohla být horší!“ zděsila se Maud. „Mohla by být mladá a zapálená.“

„Nebo starší a pomatenější!“ zasmála se Mildred.

Došly ke dveřím do Velkého sálu, které byly otevřené dokořán, aby jimi dívky mohly rychleji procházet.

Mildred položila svým nejlepším kamarádkám ruce kolem ramen. „Zase jsme tu,“ prohlásila. „Je načase zjistit, co se na nás tenthle rok chystá.“

KAPITOLA TŘETÍ

RVNÍ, ČEHO si Mildred všimla, jakmile se celý čtvrtý ročník pomalu seřadil před pódium, kde seděly učitelky, byla slečna Zdatná v šedivém kostýmu a fialové blůze s vlasy staženými do nepovedeného francouzského drdolu místo svého obvyklého rozpustilého ohonu.

„Podívejte se na slečnu Zdatnou!“ zašeptala Mildred Maud. „Ještě nikdy jsem ji neviděla jinak než ve cvičebním úboru. Není to divné vidět ji v normálním oblečení?“

„Dost klábosení, děvčata!“ okřikla je slečna Metlová. „Ihned běžte na svá místa, už jste měly dost času na to se pozdravit a uklidnit po velmi neuspořádaném příletu. Enid Blínová, nemysli si, že jsem nezaznamenala tvoje přistání v kaluži. To nebyl moc dobrý začátek, i přes to lehce extrémní počasí.“

Enid jakoby bolestí zavřela oči.

„Vítejte zpátky, děvčata,“ přerušila ji slečna Krákavá a rychle se ujala slova, dříve než celá škola propadne chmurné náladě plné strachu. „Jsem si jistá, že to strašné počasí nikomu z nás neprospělo! Není se čeho bát, mám pro vás mnoho úžasných novinek, které vás v první den zimního pololetí potěší. Včetně skvělé příležitosti pro některou školu, a já pevně doufám, že to bude *tato*, vyhrát nový *krytý* plavecký bazén.“

Dívky nadšeně vykřikly.

„Klid, klid!“ zvolala slečna Krákavá a ve sele zatleskala rukama jako malá holka. „*Věděla* jsem, že tohle vám udělá radost!“

„Domnívala jsem se, že tuto informaci máme oznámit až na konec!“ zabručela slečna Metlová.

„Ano, milá slečno Metlová,“ zamumlala slečna Krákavá. „Máte pravdu, ostatně jako vždycky. Omlouvám se, ale nechala jsem se trochu unést. Tolik jsem si přála to dívkám povědět. Mohla byste si teď vzít slovo a...“

„Zajisté,“ odvětila slečna Metlová mrazivě. „Nyní bych vás chtěla seznámit s několika změnami. Zaprvé slečna Zdatná uvolnila místo učitelky tělocviku kvůli zranění kolene, které utrpěla během lezení po skalách, čemuž se věnuje každé letní prázdniny. Protože jsme nechtěly přijít o tak oddanou kolegyni, přesvědčily jsme slečnu Zdatnou, aby zůstala jako třídní letošního čtvrtého ročníku. Snažíme se najít novou učitelku tělocviku, která by nastoupila později během pololetí, takže dívky ze čtvrtého ročníku mají velké štěstí, že je slečna Zdatná bude moci udržovat v kondici do té doby, než hodiny tělocviku budou probíhat zase normálně.“

Maud a Enid se koutkem oka podívaly na Mildred, která se tvářila zoufale.

„Během prázdnin,“ řekla slečna Metlová, „byly ve vašich pokojích dále provedeny nějaké opravy – nechali jsme zasklít okna.“

Celá škola propukla v jásot kromě zmatených žákyň prvního ročníku, které neměly ani zdání o tom, jak by to v jejich pokojích vypadalo bez pořádných oken. Zkušenější dívky se ale radovaly a představovaly si, jak se zachumlají do peřiny v pohodlné posteli, do pokoje jim nebude foukat studený vítr a na polštář jim nebude pršet. Hlavně kvůli špatnému počasí si musely postele odstěhovat dál od nezasklených oken.

„Uklidněte se, děvčata!“ vyštěkla slečna Metlová. „Co se děje, Mildred?“

Mildred se hlásila.

„Promiňte, slečno Metlová,“ zeptala se nesměle, když se na ni spolužačky otočily.

„Jen by mě zajímalo, jak budou moct netopýři létat do pokojů a ven.“

Slečna Krákavá se usmála a položila ruku na paži slečny Metlové, že tuto otázku zodpoví sama.

„Věděla jsem, Mildred, že tě bude tohle trápit,“ řekla slečna Krákavá. „Neboj se, má drahá, do každého okna jsme dali malou záklonku – dalo by se říct takovou netopýří záklonku. Už jsme ji zkoušeli a netopýři si na ni zvykli. Když jsem se k tobě dívala posledně, hejno netopýřů se jako obvykle choulilo zavěšené na rámu obrazu.“

„Děkuji, slečno Krákavá,“ oddechla si úlevou Mildred.

„Přála byste si oznámit i poslední novin-ku, slečno Krákavá?“ zeptala se už mírně podrážděně slečna Metlová, „nebo se toho mám ujmout já?“

„Vlastně, slečno Metlová,“ řekla slečna Krákavá, která se cítila statečnější než obvyk-

le, „myslím, že se toho ujmu *sama*, jestli by vám to nevadilo.“

„Samozřejmě že ne,“ pronesla slečna Metlová upjatě, „vy *jste* tu ředitelka, slečno Krákavá.“

„Takže, dívky!“ zvolala slečna Krákavá a celá přitom zářila. „Teď se dostáváme k soutěži o plavecký bazén, ale ne o žádný starý venkovní bazén s ledovou vodou, ale o krytý, který bychom mohli používat celý rok. Taková skvělá cena, budeme v *tak* skvělé kondici...“

„Nejprve však musíme vyhrát tu soutěž, slečno Krákavá,“ podotkla slečna Metlová mrzutě, „což znamená *týdny* důkladného cvičení, nehledě na to, že nejprve musíme vymyslet, s čím vůbec vystoupíme.“

„Ano, samozřejmě, slečno Metlová,“ řekla slečna Krákavá, „za chvíli jsem se k tomu chtěla dostat.“

„Podle *mne* trochu pozdě!“ pronesla slečna Metlová a žákyně probodávala pohledem, takže nenechávala žádnou z nich na pochybách, že jim vidí až do žaludku. „Pokud chceme být připravené na účast v takovéhle soutěži, bude to znamenat *spoustu* práce navíc.“

„Děkuji, slečno Metlová,“ pronesla slečna Krákavá nesměle. „Doufám, že jste pozorně poslouchaly! Soutěž proběhne mezi všemi čarodějnickými školami v zemi, takže máme silnou konkurenci. Zvláště když se zdá, že nové čarodějnické školy teď rostou jako houby po dešti. Pen-

tagram je silný soupeř a Camelot je také docela dobrý. Podrobnosti o soutěži budou vyvěšeny na nástěnce na chodbě vedle šaten a zítra je prodiskutujete s třídními učitelkami. Také tam najdete seznam úkolů pro vybrané žákyně z každé třídy. Důkladně si ho přečtete, očekáváme, že dívky, které mají to štěstí, že byly vybrány, se úkolů ujmou se vší odpovědností, aby zajistily hladký chod každodenního života na Akademii slečny Krákavé, nejlepší čarodějnické školy v zemi!“

Slečna Krákavá se na dívky vesele usmála a ty si uvědomily, že si na malý okamžik mohou dovolit tvářit se šťastně, než je slečna Metlová vrátí zpátky na zem.

„Abychom to uzavřeli,“ řekla slečna Metlová a ukázala děvčatům, že se mají ztišit, „po zbytek dne si budete na pokojích sušit oblečení a postaráte se o své kočky. Žákyně prvního ročníku zde ještě zůstanou a já jim vysvětlím pravidla, aby věděly, kam nesmějí chodit a co není dovoleno. Slečno Rozverná?“

Slečna Rozverná, učitelka zpěvu, která vypadala rok od roku nenápadněji a neupraveněji, se posadila za starobylý klavír a začala hrát strhující melodii. Mildred by si to nikdy nepřipustila, ale pronikavý zvuk klavíru jí zvedl náladu, když vycházela z Velkého sálu vstříc novému pololetí.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„**P**OJĎME ZJISTIT, co budeme mít na starosti,“ navrhl Maud, když všechny tři sbíhaly dolů po schodech.

„Myslím, že když jsme už ve čtvrtém ročníku, přidělili nám něco náročnějšího,“ povzdychla si smutně Enid.

„No, já doufám, že nedostanu *vůbec* žádný úkol,“ přála si Mildred.

„Nazdárek, vy tři,“ ozvalo se za nimi a někdo položil Mildred a Maud ruce kolem ramen.

„Ahoj, Ethel,“ řekla Mildred a otočila se, aby se přesvědčila, že to je skutečně Ethel, její nejméně oblíbená spolužačka, „zrovna si tak říkáme, jaké asi dostaneme úkoly.“

„Doufám, že se stanu mentorkou žákyň prvního ročníku,“ řekla Ethel. „Jsou tak důvěřivé, že bych je mohla krásně strašit a posílat je plnit nějaké špatnosti.“

„Ethel, to je od tebe ošklivé,“ řekla Enid. „Každopádně jako mentorku budou chtít někoho milého a vstřícného, a ne takovou potvoru, jako jsi ty. A Metla už ví, co jsi zač, po tom, co jsi provedla Mildred s jejím projektem minulé poleletí.“

„To bylo jen hloupé nedorozumění,“ odsekla Ethel. „Nemusela z toho dělat takovou aféru. Byl to jen vtip, který se vymknul kontrole.“

„To tedy nebyl!“ vykřikla Mildred rozhořčeně. „Metla tě odhalila a od teď si na tebe bude dávat pozor. Stejně jako na nás.“

„Prosím tě, uklidni se,“ osopila se na ni Ethel, „tebe taky hned všechno hrozně rozčílí.“

Mezitím došly na chodbu, kde byl na nástěnce připíchnutý seznam úkolů. Už se tam vytvořila tlačence. Dívky se mačkaly a strkaly do sebe, stály na špičkách a na seznamu se pokoušely najít svá jména.

„*Opravdu* doufám, že mě nevybraly,“ řekla Mildred a držela si přitom pevně palce.

„Neboj se, Mil,“ chytila Maud kamarádku za ruku, „nejspíš dostaneš na starosti nástěnku hanby. Dobře víš, že i první ročník dokáže všechno převrátit vzhůru nohama.“

Slečna Krákavá a slečna Metlová seděly v pracovně, popíjely čaj a pochutnávaly si na makaronkách.

„Doufám, že jsme udělaly správně, když jsme Mildred daly na starosti lucerny ve východním křídle,“ řekla slečna Krákavá a ponořila makaronku do čaje, až se skoro rozpustila, a pak ji honem strčila do úst. „Pro takovou zmatkářku je to docela velká zodpovědnost. Navíc se bojí tmy.“

„Nesmysl, slečno Krákavá,“ řekla slečna Metlová. „Nemá přece na starosti celou školu. Bude se starat pouze o tři chodby u pokojů, točitá schodiště, chodbu u šaten, vestibul u hlavního vchodu a dvě velké lucerny na školní bráně. Když je začne rozsvěcovat za soumraku a skončí u brány, cestu zpátky už bude mít krásně osvětlenou.“

„Z vašich úst to zní tak jednoduše, slečno Metlová,“ pronesla slečna Krákavá, která neodhadla namáčení makaronky a na šaty jí spadla lepkavá hrudka. „Proboha, to jsem to

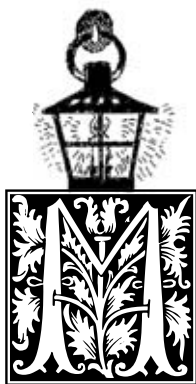
vyvedla.“ Šaty si očistila kapesníkem, který si pak zastrčila do kapsy, a to, co zbylo z makaronky, položila na podšálek. „Asi máte pravdu, slečno Metlová. A které dívky mají na starost západní křídlo a veškerá horní patra?“

„Ethel Svatoušková a Drusilla Výběhová,“ odvětila slečna Metlová. „Alespoň dvě třetiny školy budou spolehlivě osvětleny. Pro všechny případy jsem se postarala, aby každá měla u sebe tašku s bezpečnostním vybavením, tak si, paní ředitelko, nedělejte starosti. Všechno bude v pořádku.“

„Upřímně v to doufám, slečno Metlová,“ povzdychla si slečna Krákavá. „Možná bude Mildred ráda, že bude za něco zodpovědná, když je teď starší zákyní.“

KAPITOLA PÁTÁ

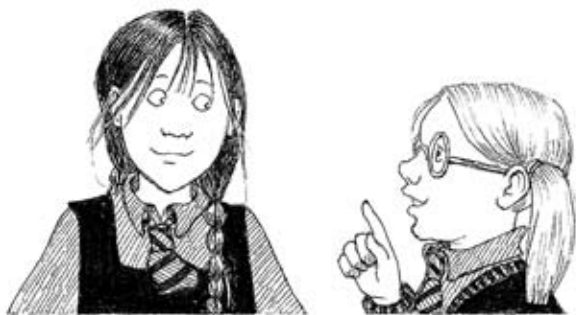

ILDRED NEBYLA v žádném případě ráda, že dostala na starosti rozsvěcení a zhasínání luceren. Dívkám bylo dovoleno, aby po zbytek dne vybalovaly a uklízely pokoje, a tak se Maud a Enid sešly u Mildred, aby probraly úkoly, které jim byly přiděleny.

„To je nespravedlivé,“ prohlásila Mildred schoulená na posteli s Mourkem a kamarádkami. „Vsadím se, že to Metla udělala naschvál.“

„Vždyť to není *tak* hrozné,“ uklidňovala ji Enid. „Dostala jsi na starosti pouze východní křídlo a dvůr. Pokud se ti je podaří rozsvítit těsně před setměním, zpáteční cestu už budeš mít osvětlenou.“

„Ale stejně budu muset vstát za úsvitu, všechno obejít a svíčky zhasnout, a zatímco vy budete ještě ležet zachumlané v teplých postelích, já budu mrznout na těch příšerných chodbách. Maud, tolik ti závidím, že ses stala mentorkou prvního ročníku.“

„No aspoň jsem ty drahoušky vyrvala z Etheliných spárů. Spolu s Drusillou má na starosti zbytek luceren.“

„Co má přesně dělat mentorka prvního ročníku?“ byla zvědavá Enid.

„Jenom dohlíží na prvňáčky,“ řekla Maud. „Dává pozor, aby se nikomu *příliš* nestýskalo a tak. Vypadají tak dětsky, nemám pravdu? Vzpomínáte si, jak bylo *nám*, když jsme sem přijely poprvé?“

„Všechno se hned pokazilo,“ vzpomínala Mildred.

„Mil, pověz Enid o té nehodě s popelnicemi,“ vyzvala ji Maud. „Když se to stalo, tak tu ještě nebyla – přišla až v letním pololetí.“

„Snad raději ne,“ řekla Mildred smutně.

„Prosím, pověz mi o tom, Millie,“ povzbudila ji Enid. „Prosím, řekni mi to!“

„No tak jo,“ povzdychla si Mildred. „Hned druhý den jsme měly první hodinu létání a já jsem se trochu přecenila. Nabourala jsem rovnou do popelnic a zlomila si koště. Od té doby se to se mnou vleklo, jedna katastrofa za druhou.“

„To *není* pravda,“ povzbudila ji Maud, jak pro ni bylo typické. „Millie, dokázala jsi spoustu *dobrych* věcí. Je pro mě trochu záhada, *jak* se ti vždycky nakonec všechno podaří, i když trochu oklikou.“

„Hm, tentokrát bych na to chtěla jít *zpříma*,“ odvětila Mildred. „Enid, a co jsi ty dostala za úkol?“

„Dohlížet na květiny,“ řekla Enid, „prostě na výzdobu tříd. Podle pokynů musím být iniciativní, a pokud zrovna nic nepokvete, musím najít větvičky s různými bobulemi a šiškami borovic.“

Právě v ten okamžik se v pokoji začalo stmívat a netopýři, kteří dosud spali zavěšení

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.